

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇ နှဝဇ္ဇ ၂၃၃၃၊ ဝဇ္ဇ နှဝဇ္ဇ ၂၃၃၃

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/Ma.Har201507

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ်

အောက်တိုဘာလ၊ ၂၀၂၂ ခုနှစ်

စောင်ရေ

၅၀၀

မျက်နှာပိုးဒီဇိုင်း

တော်တိဆွေ (၀၉၉၇၀၀၀၀၀၀၀၀)

ထုတ်ဝေသူ

သိမ်သူစိုး (၀၁၂၈၅)

ပုံနှိပ်သူ

ဝင်းမိုးမိုး (နှင်းသင်းပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၀၀၀၀) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆

စာစစ်

တင်မိုးခိုင်

စာအုပ်ချုပ်

ကိုတင်အေး (Perfect Binding) ၀၉၅၁၈၀၀၀

ဖြန့်ချိရေး

မဟာစာပေ

ပုဒ် - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၄

တန်ဖိုး

၃၅၀၀ ကျပ်

ကိုပေါက် (မန္တလေး)

အရှက်သည်းသည်း ၊ ကိုပေါက် (မန္တလေး)

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၂

စာ ၁၂၈ ၊ ၂၀.၅ x ၁၂.၅ ဝင်တီ

(၁) အရှက်သည်းသည်း

ကိုပေါက် (မန္တလေး)

အရှက်သည်းသည်း

မ ဟာ စာ ပေ (စာ စဉ် - ၉၁)

နိဒါန်း

“ အဖေမှာ အိမ်တစ်လုံး ရှိတယ်
အမေမှာ အိမ်တစ်လုံး ရှိတယ်
ကျွန်တော့်မှာ ပြန်စရာ အိမ်မရှိဘူး ”

အခန်း (၁)

မနေ့ညကစိတ်ထွေထွေနဲ့ ဖုတ်ဘွတ်ရဲ့ ကျွန်တော့် မိုင်ဒေးစာမျက်နှာမှာရော ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖုတ်ဘွတ်ပေချ်မှာပါ စတေးတပ်တစ်ခုတင်လိုက်မိတယ်။ အဲဒါတွေတင်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ကျွန်တော့်အိပ်တော့တာပေါ့။

မနက်လေးနာရီလောက်မှာ တတောင်တောင်အသံကြောင့် ကျွန်တော် လန့်နှိုးသွားရော။ အားသွင်းထားတဲ့ဖုန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဖုန်းစကရင်က မီးလင်းနေလို့ ဖုန်းကောက်ကိုင်ကြည့်လိုက်တာ ကျွန်တော် မနေ့ညကတင်ထားတဲ့ စတေးတပ်အတွက် အပြန်အလှန် ပေးထားကြတဲ့ ကွန်းမန့်တွေ၊ စတေးတပ်တွေကို ရှယ်ထားသူတွေ အများကြီးဖြစ်နေတာကို မြင်လိုက်ရတော့ ကျွန်တော် အံ့သြလို့သွားပါတယ်။ ဘယ်သူတွေက ဘယ်လိုတွေများ မန့်ထားကြလဲဆိုတာ သိချင်လာတာနဲ့ ကျွန်တော်ပြန်မအိပ်တော့ဘဲ စာကြည့် စားပွဲမှာထိုင်ပြီး ဖုန်းကိုပွတ်တော့တာပေါ့။ ပေးထားကြတဲ့ ကွန်းမန့်တွေကို လိုက်ဖတ်ကြည့်လိုက်မိတဲ့အခါမှာတော့ ကျွန်တော့်ကို ပက်ပက်စက်စက်ဆဲထားတဲ့လူ တွေရယ်၊ မိဘကျေးဇူးမြင့်မိုရ်ဦး ဆပ်လို့မကုန်တဲ့အကြောင်း ရှေးနိပါတ်တော်လာတွေနဲ့ ရှင်းပြထားတဲ့လူတွေရယ်၊ မေတ္တာတရားဦးထိပ်ထားဖို့ တရားပြထားတဲ့လူတွေရဲ့ ဆုံးမစကားတွေဖြစ်

နေပါတော့တယ်။ ကျွန်တော့်ဘက်နေ ရပ်တည်ပြီးရေးခဲ့သူ တစ်ယောက် နှစ်ယောက်ကိုလည်း မေတ္တာဘက်တော်သားတွေက ဝိုင်းဆဲနေလိုက်ကြတာ ရစရာမရှိတော့ပါဘူး။

အခုလက်ရှိအနေအထားမှာ ဖေ့စ်ဘွတ်ဆိုတာကြီး မြန်မာပြည်မှာ တော့ အတော့်ကိုလူကြိုက်များတဲ့ မီဒီယာခေတ်ပေါ်ပစ္စည်းကြီးတစ်ခုဖြစ်လေ တော့ လူတိုင်းသိ လူတိုင်းသုံးတဲ့ အသုံးတည့်ပစ္စည်းကြီးတစ်ခုပေါ့။

တစ်ယောက်ယောက်ကနေပြီး သူနဲ့အဆင်မပြေဖြစ်လာခဲ့ ငြိလာ ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်၊ ဒါမှမဟုတ် ဆိုင်တစ်ဆိုင်အကြောင်းကို လိုင်းပေါ်တင်ပြီး ဖြဲလိုက်ပြီဆိုတာနဲ့ လိုင်းပေါ်မှာ အဆင်သင့်ရှိနေတဲ့ ဘာလာ လာဖြစ်မယ်ဆိုတဲ့ စဆရကအဖွဲ့တော်သားတွေ ရောက်လာပြီး ဝိုင်းလောင်ကြပါ တော့တယ်။

စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်နဲ့ အဆင်မပြေခဲ့တာ တစ်ခုခုလောက် ကိုသာ ဖေ့စ်ဘွတ်ရေးတင်လိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် အဲဒီဆိုင်နဲ့ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အဆင်မပြေတာတွေ အားလုံးကို ဝိုင်းပြီးလောင်ပေးကြမယ့်သူတွေက အဆင် သင့်ပါပဲ။

အဲဒီလိုပွဲဖြစ်နေပြီဆိုရင် အများမကြိုက်တဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခုခု အတွက် မှန်နေရင်တောင်မှ ဝင်ဖြေရှင်းချက်ပေးလို့မရပါဘူး။

ဖြေရှင်းတဲ့လူကိုပါ ဆက်ပြီး ပက်ပက်စက်စက်ကြီးကို ဝိုင်းချေကြမှာ အမှန်အကန်ပါပဲ။

ဖေ့စ်ဘွတ်မီဒီယာကြီးက မြန်မာပြည်သူပြည်သားတွေအတွက် အဲဒီလိုကြီးကို အသုံးတည့်လွန်းနေလိုက်တာ ရွှေမြန်မာနဲ့ကိုဇူကာတို့ တစ်သွေးတည်း တစ်သားတည်းကိုဖြစ်နေပါတော့တယ်။

ကျွန်တော့်စတေးတပ်မှာ ဝိုင်းရေးထားပေးကြတဲ့ ကွန်းမန်တွေကို လိုက်ဖတ်ရင်းဖတ်ရင်းနဲ့ ကျွန်တော် ရှက်လာပါတယ်။

“ကိုယ့်ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ၊ မိသားစုကိစ္စကို မအောင့်နိုင် မအည်းနိုင် အများသိအောင် တင်မိတာကိုပဲ ရှက်မိတာလား။

အခက်အခဲဖြစ်နေသူကို နှစ်သိမ့်အားပေးခြင်းမရှိဘဲ ဝိုင်းဆဲခံရလို့ပဲ ရှက်မိတာလား။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကပဲ အများလက်ခံလိုက်နာနေတဲ့ စည်းဘောင် တွေအတိုင်း မနေနိုင်ခဲ့တာကို ရှက်မိတာလားဆိုတာကို 'လား' ပေါင်းများစွာ

အရှက်သည်းသည်း

ထည့်ပြီး တွေးကြည့်ပေမဲ့ ဘာကြောင့်ရှက်နေမိတယ်ဆိုတာတော့ အဖြေရမလာဘူး။

သတ်သေချင်လောက်အောင်အထိတော့ မရှက်မိပေမဲ့ ရှက်တာကတော့ ရှက်နေမိတယ်ဆိုတာအမှန်ပါပဲ။ ပြန်တွေးကြည့်ရင် ကျွန်တော့်ဘဝမှာရှက်စရာတွေက အများသား။ တစ်ချိန်က ရှက်စရာလို့ ထင်မှတ်ထားခဲ့တာတွေက လက်ရှိအချိန်မှာ ရှက်စရာမကောင်းတော့ဘဲ တစ်ချိန်က ရှက်စရာမလိုဘူးလို့ထင်ခဲ့မိတာတွေက လက်ရှိအချိန်မှာ ရှက်စရာ ကောင်းနေတာက ထူးတော့နည်းနည်းထူးဆန်းသလိုပါပဲ။

ရှက်စရာလို့ သတ်မှတ်တာတွေကို လုပ်ခဲ့တာကလည်း ကျွန်တော်၊ ရှက်တယ်လို့ခံယူပြီး ရှက်ပြခဲ့တာလည်း ကျွန်တော်ပဲ။ ဒါရှက်စရာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြန်လည်သတ်မှတ်လိုက်တာကလည်း ကျွန်တော်ဖြစ်နေပြန်ပါတယ်။ ရှက်စရာအဖြစ်အပျက်တွေရယ်၊ ဒီရှက်စရာကို ဖန်တီးသူရယ်၊ ရှက်စရာလို့ ခံစားသူရယ်က အပြောင်းအလဲမရှိဘဲ အချိန်ကာလလေးပြောင်းလိုက်တာနဲ့ သတ်မှတ်ချက်တွေပြောင်းသွားခဲ့ပါတယ်။ အချိန်ကာလကြောင့်ပဲ ခံယူချက်တွေ ပြောင်းသွားသလားဆိုတာကိုတော့ စဉ်းစားရင်း အဖြေမရဘဲ ခေါင်းတွေသာ မူးချာပတ်လည်သွားခဲ့ပါတယ်။

ပြန်အိပ်လို့မရတော့လို့ ကော်ဖီတစ်ခွက်ဖျော်ပြီး ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်ထိုင်ရင်းတွေးလိုက်တော့ ကိုယ့်ရဲ့ရှက်စရာကောင်းခဲ့တာတွေက တရိပ်ရိပ်နဲ့ ပြန်ပေါ်လာပါတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့လည်း ဖြစ်ပြီးသွားခဲ့တာတွေက ပြန်ပြင်လို့မရဘူးဆိုတော့ ပြီးခဲ့တာတွေအတွက် နောင်တတွေရလည်း ဘာမှမထူးဘူးလေ။

ရှက်ရင် လဲသေလိုက်ရုံပဲရှိမယ်။ ဒီထက်ပိုပြီး ဘာမှ ထပ်လုပ်လို့မှ မရနိုင်တော့တာကိုး။ ဟုတ်တယ်ဟုတ်။

အခန်း (၂)

ရှက်စရာအကြောင်း ပြန်တွေးရင် ခြောက်တန်းကျောင်းသားဘဝမှာ မမေ့နိုင်စရာ ဖြစ်ခဲ့တာလေးရှိခဲ့တယ်။ အဲဒီရက်က မနက်ကျောင်းသွားခါနီး အိမ်မှာ အဒေါ်နှစ်ယောက်က ဘယ်တော့မှ ပြီးဆုံးမှာမဟုတ်တဲ့ စကားစစ်ထိုးပွဲ ဆင်နွှဲနေကြတာ။ ဖြစ်ရတဲ့အကြောင်းရင်းကလည်း ကြီးကြီးမားမားမဟုတ်ဘူး။ အန်တီလေး ညက ကြောင်အိမ်ထဲချန်ထားတဲ့ ဝက်အူချောင်းကြော်တွေ မရှိတော့လို့။ သူက မနက်စာအတွက် ထမင်းကြော်တဲ့အခါ ထည့်ဖို့အတွက် ညကပိုကြော်ထားတာ အခုမနက် ထမင်းကြော်မယ်လုပ်တော့ ဝက်အူချောင်းကြော်တွေက မရှိတော့ဘူး။ အဲဒီတော့ ထုံးစံအတိုင်း အကျိန်အတွယ်တွေနဲ့ မြှောက်ဖောက်တော့တာပေါ့။

ထစ်ခနဲရှိ ပူညံ့ပူညံ့နဲ့ ပေါက်ပေါက်ဖောက်တာဟာ အပျိုကြီးတွေရဲ့ အကျင့်ဆိုးပဲလို့ပြောရင် အဆဲခံရမှာ သေချာတယ်။

သူ့အဲဒီလို မြှောက်တွေဖောက်တာကို နားမခံသာတဲ့ အန်တီမာလာက “မလေး နင့်ဝက်အူချောင်းက ဘယ်လောက်မှ တန်တာလည်းမဟုတ်ဘူး။ မနက်စောစောစီးစီး ကျက်သရေမရှိဘူး” လို့ ဝင်ပြောလိုက်ပါတယ်။

အထက်အောက်ဆိုတော့လည်း နင်တစ်လုံးငါတစ်လုံး ပြောနေကျ။

“ဟဲ့ မာလာရေ ကျက်သရေမရှိတဲ့အလုပ်က ငါက စတာမဟုတ်ဘူး။ နေ့ဖို့ညစာ မကြည့်ဘဲ ငတ်ကြီးကျသွားတဲ့သူတောင်းစားကို ကျိန်ဆဲနေတာ ညည်းမစားရင် အနေသာကြီး”

“မလေးရယ် အသစ်ပြန်ကြော်လိုက်၊ ဒါမှမဟုတ် ထမင်းကြော်ထဲ ကို ဝက်အူချောင်းမထည့်ဘဲကြော်လိုက် ရနေတာကို စောစောစီးစီး ကျိန်တွယ်နေလို့ပြောနေတာမို့ ငါက ကျက်သရေမရှိဘူးပြောတာ”

“ဟုတ်ပါပြီ ကျက်သရေရှင်ကြီးရယ်” လို့ ခပ်ငေါ့ငေါ့ပြောရင်း ကြော်မလို့လုပ်ထားတဲ့ ထမင်းတွေကို အမှိုက်တောင်းထဲကို ပက်ခနဲသွန် လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ “ပြောလိုက်ရင် အရွဲ့တိုက်လိုက်ဖို့ပဲ စဉ်းစားနေတာ။

ဒါကြောင့် ဘာဖြစ်ဖြစ် မျက်စိလွှဲနေတာကို အဟုတ်မှတ်နေကြ တယ်” ဆိုပြီး အဘွားက စစ်ပွဲထဲကို ဝင်ပါလာပါတော့တယ်။

အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဟိုအရင်က မကျေနပ်တာတွေကိုပါ အတိုးချပြီး ပြောလေ့ရှိတဲ့ အိမ်တွင်းစစ်ပွဲကြီး စပါတော့တယ်။

အဲဒီတော့ ကိုယ့်ဘက်က မြားဦးလှည့်မလာခင် ကျောင်းကိုထွက် လာခဲ့ရတာပေါ့။

အိမ်က ဘာမှမစားခဲ့ရဘဲ ထွက်လာရတော့ ဗိုက်ဆာ၊ ကျောင်းမုန့်၊ ဖိုးမတောင်းခဲ့ရတော့ ပိုက်ဆံကမပါ။ ကျွန်တော် ကျောင်းဝင်းထဲဝင်တော့ ကျောင်းမုန့်ဈေးတန်းမှာ ပူရီစားနေတဲ့ ထွန်းအောင်ကျော်က “ဟေ့ကောင်- လာစားအုံး” ဆိုလှမ်းခေါ်ရော။

ကျွန်တော်လည်း ဆာလာတဲ့အချိန် သူကလည်းအခေါ်မှာ “ဂုံး ဆင်းတော့ကြုံပြီ” ဆိုပြီး ဝင်တွယ်တော့တာပေါ့။ ဆာဆာနဲ့စားလိုက်တာ သူ့ပန်းကန်တစ်ဝက်ကုန်သွားပါတယ်။ အဲဒီအခါ ထွန်းအောင်ကျော်က “ငါ့ အတွက်ချန်အုံးဆိုပြီး” “ပန်းကန်ကိုဆွဲယူသွားတော့ သွားဖြီလေးနဲ့ ပြုံးပြ လိုက်ရတော့တာပေါ့။

နောက်နေ့ နေ့လယ်ထမင်းစားကြတော့ အတူစားတဲ့လူတွေက “ငါတို့အတွက်ချန်စားနော် မင်းပဲအကုန်မစားနဲ့” လို့ပြောလာလို့

“ဘာဖြစ်တာလဲဟ” ဆိုပြန်မေးတော့

“မင်း မနေ့က ထွန်းအောင်ကျော် ပူရီစားနေတာ ဝင်ပြီးအကုန်စား သွားတယ်ဆို” လို့ မောင်မောင်အေးက ပြောလိုက်တဲ့အခါ စိတ်ထဲမှာ ထောင်းခနဲဖြစ်သွားပြီး “အကုန်မစားပါဘူးဟာ အဲဒီကောင်က အဲသလိုပြော

တာလား” လို့ မေးရင်း ထမင်းဆက်မစားဘဲ ကျွန်တော့်ထမင်းဘူးကိုသိမ်းပြီး ထမင်းဝိုင်းထဲကထွက်လာတဲ့အခါ “ဒါလေးပြောတာနဲ့ မင်းကစိတ်ဆိုးတာလား အပြောမခံချင်ရင် သူများကကျွေးတိုင်း သွားဖြုန်းဖြဲ အရှက်မရှိမစားရဘူး။”

လာစားပါအုံးလို့ပြောတာ တကယ်စားခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး။ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ပြောတာသဘောပေါက်” လို့ပြောလိုက်သံက ကျွန်တော့်နောက်ကျောမှာ ကပ်ပါလာသလိုပါပဲ။ ဘာမဟုတ်တဲ့ စားစရာလေးတစ်ခုအတွက်နဲ့ အခုလို အပြောခံရတာကိုတော့ ရှက်မိပါတယ်။ အဲဒီနောက်ပိုင်း မှာတော့ ဘယ်သူကကျွေးကျွေး ဟင့်အင်းလို့ပဲ ငြင်းရုံတင်မကဘူး။ ဘယ်သူနဲ့မှလည်း ကျွန်တော် ထမင်းအတူ မစားဖြစ်တော့ပါဘူး။

ထမင်းစားဆင်းချိန်ရောက်တဲ့အခါ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပဲ ကျောင်းဝင်းထဲက သစ်ပင်အောက်မှာ သွားစားပါတော့တယ်။

အဲဒီလို ငယ်ငယ်ကဖြစ်လိုက်တဲ့ ရှက်စရာက ကြီးတဲ့အထိ အကျင့်ပါသွားပါတယ်။ တကူးတကဖိတ်တာမဟုတ်ဘဲ အတူတူသွားကြတာမဟုတ်ဘဲ စားသောက်ဆိုင်မှာ၊ ရုံးမှာ ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် သူများစားသောက်နေတာနဲ့ကြုံလို့ “လာစားအုံး” လို့ ပြောတဲ့အသံကြားရင်

“လာစားပါအုံးလို့ပြောတာ တကယ်စားခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး။ ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်ပြောတာသဘောပေါက်” ဆိုတဲ့ စကားက နားထဲမှာပြန်ကြားလာသလိုဖြစ်တာကြောင့် ခေါင်းခါပြတ်တာအကျင့်ဖြစ်သွားပါပြီ။

အဲဒီလိုနေပြန်တော့လည်း ကျွန်တော့်ကို ကြီးကျယ်တဲ့လူတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်တာကိုခံရပြန်ပေမဲ့ ကျွန်တော့်အကျင့်ကိုတော့ ပြောင်းဖို့ စိတ်ကူးမရှိပါဘူး။

အချို့သော မနေနိုင်မထိုင်နိုင် လူတချို့က “ဘာလဲ ပြန်ကျွေးခိုင်းမှာကြောက်လို့လား” ဆိုပြီး ပြောသူတွေ ရှိပြန်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ “လာစားပါအုံး” လို့ ပြောသူတိုင်းကရော တကယ်စိတ်ပါလက်ပါ ကျွေးတာဟုတ်ရဲ့လားဆိုတာတော့ မသိနိုင်ပြန်ပါဘူး။

ဘာပဲပြောပြော အစားတစ်လုတ်အတွက်နဲ့တော့ ထပ်ပြီးအရှက်ကွဲမခံချင်တော့ သူများတွေ ဘယ်လိုပဲ ဝေဖန်ဝေဖန် ကိုယ့်ဆင်ခြင်မှုနဲ့ကိုယ်နေတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။

အရှက်သည်းသည်း

မတတ်သာလို့သာနေရပေမဲ့ ကျွန်တော် အိမ်မှာမနေချင်ပါဘူး။
ဒါပေမဲ့လည်း အိမ်ကလွဲရင် နေစရာမရှိပါဘူး။

အရပ်ထဲမှာလည်း ရွယ်တူသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရောရောနှောနှော
သိပ်မရှိ။ တစ်ယောက်တည်းပဲ နေတာများတာကိုး။

ဒီလိုဖြစ်တာလည်း ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အဘွားက အရပ်
ထဲက ရွယ်တူကလေးတွေနဲ့ ဆော့တာကစားတာကို ပိတ်ပင်ခဲ့လို့ပါပဲ။

အရင် လမ်းမတန်းမှာနေစဉ်က ခြံဝင်းတံခါးကို အမြဲပိတ်ထားပြီး
ကျွန်တော့်ကိုလည်း အရပ်ထဲကိုလျှောက်လည်ခွင့်မပေးပါဘူး။ ဆော့ချင်ရင်
အိမ်ထဲမှာ အဘွားဝယ်ပေးထားတဲ့ အရပ်တွေနဲ့ပဲ ဆော့ရပါတယ်။ အဲဒီတော့
အရပ်ထဲကရွယ်တူတွေနဲ့ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်းမဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။

နောက်တစ်ချက်က အရပ်ထဲရှိသူတွေက အိမ်နဲ့နီးတဲ့ကျောင်းမှာ
နေကြပေမဲ့ ကျွန်တော်က အိမ်နဲ့ဝေးတဲ့ကျောင်းမှာနေတဲ့အတွက် ကျောင်း
က အတန်းဖော်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ပဲ ရင်းနှီးပါတယ်။

အဲဒီတော့ ကျွန်တော် ကျောင်းပျော်တဲ့ကျောင်းသားလိုလိုဖြစ်သွား
ပါတယ်။ မနက်စောစော ကျောင်းကိုသွားတယ်။ ညနေကျောင်းဆင်းတဲ့အခါ
အိမ်တန်းမပြန်ဘဲ ဟိုသွားဒီသွားလျှောက်သွားပြီးမှ အိမ်ပြန်တယ်။

ကျောင်းဘယ်တော့မှ မပြေးဘဲ ကျောင်းမှန်မှန်တက်တယ်။
ကျောင်းပြေးလည်း သွားစရာ နေရာမှမရှိတာ။

အိမ်မှာမနေချင်ရတဲ့အကြောင်းရင်းက ကျွန်တော့်အဘွားရယ်၊
အဒေါ်အပျိုကြီးနှစ်ယောက်ရယ်က ပတ်လည်စနစ်နဲ့ အမြဲရန်ဖြစ်နေလို့ပါပဲ။

အမွေဆိုင်အိမ်ကြီးထဲမှာ စုနေကြပြီးတော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်
ယောက် အနိုင်မခံ အကြောမခံ စကားနိုင်လှရင်း ငယ်ငယ်က ရန်စတွေကို
ကြီးတဲ့အထိ ဆက်သယ်ပြီး ရန်ဖြစ်နေကြတယ်ဆိုတော့ အိမ်က ဘယ်တော့မှ
မသာယာပါဘူး။

ကျွန်တော်တို့နေကြတာက ၁၈ လမ်းနဲ့ ၁၉ လမ်းကြား၊ လမ်း
၈၀ လမ်းကြား ဒေါ်မမလေးဝင်းထဲမှာ နေကြတာပါ။ ကျုံးနံဘေးပေါ့။

ဒီအိမ်က ကျွန်တော့်အဖေဘက်က အဘွားတို့ညီအစ်မလေး
ယောက်ရဲ့အမွေဆိုင်အိမ်ပါ။ အဘွားအပါအဝင် ညီအစ်မအားလုံးက
ဒီအိမ်ထဲမှာပဲ စုနေကြပါတယ်။

အဖေအမေနဲ့ ကျွန်တော့်ညီရယ်၊ အဘွားရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်က

အိမ်ထောင်စုတစ်စု။ အပျိုကြီးနှစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ အန်တီလေးရယ်၊ အန်တီ မာလာရယ်က အိမ်ထောင်စုတစ်စု၊ အဘွားရဲ့ ဒုတိယညီမအန်တီစန်းရယ်၊ သူ့သမီးရယ်က အိမ်ထောင်စုတစ်စု၊ အန်တီစန်းရဲ့သား ကိုစည်တို့လင်မယား ရယ် သားလေးတစ်ယောက်ရယ်က အိမ်ထောင်စုတစ်စုဆိုတော့ အိမ် တစ်လုံးတည်းမှာ မိသားစုလေးစု အတူနေကြတဲ့သဘောပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့နေတဲ့ ခြံဝိုင်းက မျက်နှာဖွင့်ပေ ၂၀ ရှိပြီး နောက် အရှည်ကတော့ ၄၅ ပေရှိပါတယ်။ အိမ်ကတော့ နှစ်ထပ်အိမ် ကပ်မိုးထရံကာ အိမ်ကို ပေ ၂၀၊ အကျယ် ပေ ၃၀ အရှည်ဆောက်ထားတော့ ကျယ်တယ် လို့ဆိုနိုင်ပါတယ်။

အိမ်နောက်ဘက်ခြမ်းမှာတော့ မီးဖိုချောင်နဲ့ ထမင်းစားခန်းလုပ်ထား တဲ့အဆောင်လေးရယ် သူနဲ့ဆက်ပြီး ဆောက်ထားတဲ့ အခန်းတစ်ခန်းရယ် ရှိပါတယ်။

မီးဖိုခန်းထဲမှာတော့ မီးဖိုနှစ်ဖိုရှိပြီး ဘယ်ဘက်ခြမ်းက တစ်ဖိုက အန်တီစန်းတို့ မိသားစုနဲ့ ကိုစည်တို့ မိသားစုကသုံးပြီး ညာဘက်ခြမ်းက တော့ အဘွားနဲ့ အန်တီတို့နှစ်ယောက် အတူသုံးကြတယ်ဆိုတော့ တစ် ယောက်တစ်လှည့် ချက်ကြတာပေါ့။ မီးဖိုဆောင်တစ်ခုတည်းမှာ မိသားစုစု အတူချက်ပြုတ်စားကြပြီး၊ ဇွန်းပျောက်၊ ပန်းကန်ပျောက်၊ ဆားပျောက်၊ ငပိပျောက် ပြဿနာကတော့ အမြဲလိုလိုရှိပါတယ်။ ကိုယ့်ပစ္စည်းနဲ့ ကိုယ်ခွဲ ထားကြပေမဲ့လည်း တစ်ယောက်ပစ္စည်းတစ်ယောက် ယူသုံးကြတာက ထုံးစံ၊ တည့်နေကြရင်တော့ ဘာသံမှမထွက်ဘဲ မတည့်ကြတော့ဘူးဆိုရင် ပွစိပွစိနဲ့ မပြီးနိုင်မစီးနိုင် ဖြစ်နေကြတာက အစဉ်အလာဖြစ်နေတော့ စိတ်ဆင်းရဲဖို့တော့ ကောင်းပါတယ်။

မီးဖိုနဲ့ကပ်လျက်အခန်းမှာတော့ အန်တီစန်းသား ကိုစည်တို့ လင်မယားနဲ့ သားတစ်ယောက်၊ အိမ်ရှေ့ခန်းကတော့ ဧည့်ခန်းအဖြစ် စားပွဲနဲ့ ခုံရှည်နှစ်လုံးချထားပြီး စားပွဲဘေးမှာ ခုတင်ရှိပြီး အဲဒီခုတင်မှာ ကျွန်တော် အိပ်ပါတယ်။ အိမ်ရှေ့ခန်းရဲ့ အနောက်ဘက်မှာရှိတဲ့ အောက်ထပ်မှာ အခန်းဖွဲ့ မထားပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့အိမ်က တောင်ဘက်လှည့်ဆိုတော့ အရှေ့ ဘက်ကို ခေါင်းပြုပြီး ခုတင်နှစ်လုံးကို နံရံတစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာကပ်ပြီး ယှဉ်ချထားပါတယ်။

အန်တီလေးနဲ့ အန်တီမာလာက တစ်ခုတင်၊ အန်တီစန်းနဲ့ သူ့သမီး

အရှက်သည်းသည်း

မမမေတို့က တစ်ခုတင်အိပ်ကြပြီး အပေါ်ထပ်မှာတော့ အခန်းသုံးခန်းရှိပြီး အခန်းကျယ်ကတော့ ဘုရားစင်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားပြီး ဘုရားစင်ဘေးက အခန်းမှာ အဘွားအိပ်ပါတယ်။ ဟိုးအစွန်ဘက်ကအခန်းမှာတော့ ကျွန်တော့် အဖေနဲ့အမေတို့ရဲ့ အခန်းဖြစ်ပြီး ကျွန်တော့်ညီအောင်မောင်းကတော့ ဘုရားခန်းထဲမှာပဲအိပ်ပါတယ်။ အိမ်အနေနဲ့ကျယ်တယ်ထင်ရပေမဲ့ ခုတင်တွေ၊ ဗီရိုတွေ၊ စင်တွေနဲ့ဆိုတော့ အိမ်အပြည့်လူအပြည့်ဖြစ်နေပြီး နေရတာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်တယ်လို့ ခံစားရပါတယ်။ အိမ်ကဆောက်ထားတာ နှစ်အတော်ကြာပြီး မပြုမပြင်ဘဲနေခဲ့ကြတော့ အိမ်အပေါ်ထပ်ကြမ်းပြင်က သိပ်တော့ မကောင်းချင်တော့ပါဘူး။ အခန်းအပြည့် ဖယောင်းပုဆိုးခင်းထားလို့ သဲတွေ၊ ဖုန်တွေမကျပေမဲ့ ကြမ်းပြင်တွေကကြွနေတော့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလျှောက်ရင် အသံထွက်ချင်ပါ တယ်။

ကျွန်တော့်ညီအငယ်ကောင် အောင်မင်းက ခြေခင်းကြမ်းတော့ သူ အိမ်ပေါ်မှာရှိနေရင် အသံမျိုးစုံထွက်ပါတယ်။

အဲဒီအခါမှာ အန်တီလေးနဲ့အောင်မင်း အပေါ်နဲ့အောက် အော်ကြဟစ်ကြနဲ့ ဆူညံနေကြတာ စိတ်ညစ်စရာပါပဲ။ နောက်တစ်ခါ အိမ်မှာ ပြဿနာဖြစ်ရတဲ့အထဲမှာ ကိုစည်တို့ရဲ့ သားလေးဖိုးခွားလည်းပါတယ်။ ကလေးကနှစ်နှစ်ကျော်လောက်ရှိပြီး တတောက်တောက်နဲ့လျှောက်သွားတဲ့ အရွယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့အမေဝတ်ရည်က ကလေးကိုချေးပါသေးပေါက်လုပ်တာကို သူ့နေရာနဲ့သူ။ သူ့အချိန်နဲ့သူလုပ်ဖို့ အကျင့်မလုပ်ပေးထားဘူး။ ကလေးက တစ်အိမ်လုံးအနံ့ လျှောက်သွားချေးပါသေးပေါက်ကို လုပ်ချင်တဲ့ အချိန် ဘောင်းဘီထဲပါချရော။ ဘောင်းဘီဝတ်ပေးမထားတဲ့အခါဆိုရင်တော့ သမံတလင်းပေါ်မှာ မွစာတက်ကုန်ရော။

အဲဒီအခါမျိုးမှာ အသန့်အရှင်းကြိုက်တဲ့ အန်တီလေးရဲ့ အမြောက်ပစ်သံနဲ့တူတဲ့ စကားလုံးတွေက ဆက်တိုက် ထွက်လာပါတော့တယ်။ “မွေးကပစ်တွေ ကိုယ့်ကလေးကိုယ်လည်း ချေးယိုသေးပေါက် အကျင့်လုပ်မထားဘူး။ ပါချင်တဲ့နေရာပါ၊ ပေါက်ချင်တဲ့နေရာပေါက် နံဟောင်နေတာဘဲ။ လူနေအိမ်နဲ့တောင် မတူတော့ဘူး။”

“မလေးရယ် ကလေးပေါက်စနက ဘာသိတာမှတ်လို့” ဆိုပြီး ကလေးရဲ့ အဘွားဖြစ်တဲ့ အန်တီစန်းက ဝင်ပြောတဲ့အခါ

“ကလေးမသိတတ်ရင် ကလေးအမေက ကိုယ့်ကလေးအကြောင်း

ကိုယ်သိရမယ်လေ၊ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်း နေတာမဟုတ်ဘူး။ စုပေါင်းနေကြတာ။ လူလိုသိတတ်ရမှာ”

“မလေးကလည်းဟယ် သေးသေးလေးကို ကြီးပြနေတာ။ ကလေးအီးပါချရင် ကျုံးလိုက်ပြီးနေတဲ့ဟာကို”

“မမစန်းတို့က အဲဒါခက်တာ စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ နေတတ်ဖို့ပြောတာကို လက်မခံချင်ဘူး။ နေချင်သလိုသာနေကြတော့” လို့ ပြောပြီးရင် ပါးစပ်က ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်နဲ့ ပြောနေပါတော့တယ်။

အဲဒီလိုနေ့မျိုးဆိုရင် မဝတ်ရည်ကလည်း တစ်စခန်းထပါတယ်။

အန်တီလေးကို ကြောက်လို့သာပြန်မပြောရဲပေမဲ့ သူတို့အခန်းထဲမှာ ဂလုံးဂလွမ်းနဲ့ သံစုံတီးဝိုင်းကျင်းပသလို ဖိုးခွားလေးကိုလဲ” အမျိုးတစ်ခြမ်းယုတ်ကလေး” လို့ ပြောဆိုပြီးရိုက်ပါတယ်။

အဲဒီအနေအထားရောက်ရင် အန်တီမာလွှာအသံက ထွက်လာပါတယ်။

“ဝတ်ရည် လူကြီးတွေက အမြင်မတော်လို့ပြောတာကို ဇောင်းထမနေနဲ့၊ ငါက “မလေး” လို့တော့ ပါးစပ်သေနတ်ပစ်နေမှာမဟုတ်ဘူး။ လက်ပါလာမိရင် မကောင်းဘူး။ အပြောအဆိုမခံချင်ရင် ကိုယ့် ဘာသာကို အိမ်ခွဲနေကြ။ အိမ်ထောင်သည်တွေဖြစ်ပြီး ကိုယ့်အားကိုယ် ကိုးမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်မရှိကြဘူး” ဆိုတဲ့ နောက်မှာ ငယ်စဉ်ကအကြောင်းတွေ တသီတစ်တန်းကြီးကို မပြီးနိုင်မစီးနိုင်ပြောတဲ့ အသံထွက်လာပြီဆိုရင် အိမ် အပေါ်ထပ် ဘုရားခန်းကနေ အန်တီစန်းရဲ့ “အိမ်ကြီးရှင်တို့ ကျန်းမာကြပါစေ ချမ်းသာကြပါစေ” အစချီပြီး မြတ်စွာဘုရားနဲ့ အိမ်တွင်းဘိုးဘိုးကြီးအပါအဝင် နတ်ပေါင်းစုံကို တိုင်တည်ပြီး ဘုရားစာတွေ ရွတ်ဖတ်နေတဲ့ကြားထဲမှာ စောင်းမြောင်းတဲ့ စကားလုံးတွေ ညှပ်ထည့်ပြီး ဆုတောင်းမေတ္တာပို့သလို၊ ဝပြီဆိုရင်တော့

“မာလာရေ ဒီအိမ်က အဖေတို့၊ အမေတို့၊ အဘိုးတို့၊ အဘွားတို့ ထားခဲ့တဲ့အိမ်။ အားလုံးနေပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ အစွယ်အပွားတွေပါ နေနေကြတာ ငါ့မိသားစုတစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး။ ဥမကွဲသိုက်မပျက်နေချင်လို့ အတူနေဖို့ခေါ်ထားတာ။ နင်တို့က လင်မရှိ သားမရှိတွေဆိုတော့ မိဘမေတ္တာတွေဘာတွေ ကိုယ်ချင်းစာတတ်မှာမဟုတ်ဘူး” လို့ အငေါ်တူးပြီး စကားပြောတဲ့အခါ အဘွားက တစ်စခန်းထပြန်ပါတယ်။

“မိစန်းရေ ငါလဲ မသောင်သာလို့ မိဘအိမ်ပြန်လာပြီးနေတာအေ၊

အရှက်သည်းသည်း

သောင်သာတဲ့အချိန်က အိမ်ဘက်မျက်စောင်းတောင်လှည့်မထိုးဘူး၊ နင်တို့ အမွေတွေလည်း ငါမက်နေတာမဟုတ်ဘူး။ အေး အမွေခွဲချင်တယ်ဆိုရင် ဒီအိမ်ကို ဈေးဆိုင်ပြီးရောင်းလိုက်၊ အေး အမွေကို တန်းတူခွဲယူမယ်တော့ စိတ်မကူးနဲ့။ ညည်းတို့ သုံးဖြန်းထားတာတွေ ကြိုယူထားတာတွေ ငါစိုက်ပေး ထားတာတွေ အကုန်ပြန်နုတ်ပြီး ကျန်တာပဲရမယ်။ ကလေးချေးပါတာ ကနေ မဆိုင်တဲ့အပေါက် ဂလိုင်းနဲ့လာမခေါက်နဲ့” လို့ ဆက်ပြောတဲ့အခါ အန်တီလေးက “မမကြီးအိမ်ဘက်မျက်စောင်းလှည့် မထိုးဘူးဆို မမကြီးက ကျွန်မတို့မိသားစုအပေါ် သံယောဇဉ်မှမရှိခဲ့တာကိုး။ သွေးရင်းသားရင်းကို သူစိမ်းလောက်မှ တန်ဖိုးမထားခဲ့တာလေ” ဆိုပြီး ဝင်ပြောတဲ့အခါ ပတ်လည် စကားရည်လုပွဲကနေ စကားနာထိုးပွဲကြီးအဆင့်ကို ရောက်သွားပါတော့တယ်။

ကျွန်တော်တို့အိမ်က အဲဒီလိုမျိုး။

သူတို့ရန်ဖြစ်တာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။

သူငယ်ချင်းတွေကြားထဲမှာ မင်းတို့အိမ်က အမြဲရန်ဖြစ်နေကြတာ ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာကြောင့်လဲလို့မေးရင် ဘာမဟုတ်တဲ့အကြောင်းလေးနဲ့ ရန်ဖြစ်ကြတာကို ရှင်းပြရတာ၊ ပြောပြရတာတွေကလည်း ရှက်စရာ ကောင်းပါတယ်။

ကျွန်တော့်အမေကတော့ ကြောက်လည်းကြောက်တတ် အနေလည်းအေးတော့ အားလုံးနဲ့ အဆင်ပြေအောင်နေပါတယ်။

ချက်ပြုတ်စားသောက်ချိန်မှသာ အောက်ထပ်ကိုဆင်းလာပြီး လုပ်စရာရှိတာလုပ်ပေးပြီး ကျန်တဲ့အချိန်တွေမှာတော့ သူ့အခန်းထဲမှာပဲ သူနေပါတယ်။

အခန်း (၃)

ကျွန်တော်တို့အိမ်ရဲ့ အကြောင်းကိုပြောရရင် ရှက်စရာလည်းကောင်း သလို ရယ်စရာလည်းကောင်းနေမယ်ထင်ပါတယ်။ အဘွားတို့က ညီအစ်မ လေးယောက်ရှိတာ အဘွားကအကြီးဆုံး။ အဘိုးကတော့ ကျွန်တော် ငယ် ငယ်လေးကတည်းက ဆုံးသွားခဲ့တာ။

အန်တီစန်းရဲ့ ယောက်ျားဆုံးသွားတာကလည်း ကိုစည်တို့ မမလေး တို့ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက။

အိမ်မှာက အန်တီလေးနဲ့ အန်တီမာလာက အပျိုကြီးတွေ။

ကျွန်တော့်ကို အဘိုးနဲ့အဘွားက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက နို့ဘူး တိုက်ပြီးမွေးလာခဲ့တာ။ မသိတတ်တဲ့အရွယ်က အဘိုးအဘွားကိုပဲ အဖေ အမေလို့ထင်ပြီး အဖေနဲ့အဖေ့ညီကိုလည်း အစ်ကိုတွေလို့ထင်ခဲ့တာ။

ဒါကြောင့်လည်း အဘွားရဲ့ညီမတွေကို အဘွားလေးတော်ပေမဲ့ အဒေါ်တွေလို့ပဲ သတ်မှတ်ထားပြီး အန်တီစန်း၊ အန်တီမာလာ၊ အန်တီလေး လို့ခေါ်ခဲ့တာလေ။

အဘိုးမဆုံးခင်ကတော့ ကျွန်တော်ရယ်၊ အဘွားရယ်၊ အဖေ့ညီ ကိုအုန်းရယ်က ဒေါ်မမလေးဝင်းရဲ့ အပြင်ဘက်ကျုံးနံဘေးမှာ ကိုယ့်ခြံကိုယ့်

ဝင်းနဲ့ နေခဲ့ကြတာပါ။ အဲဒီတုန်းက အဖေနဲ့အမေတို့က တောင်မြို့မှာနေကြတာ။

ကျွန်တော်နဲ့အဘွားက တစ်ခါတလေမှသာ အများအခေါ် “အမရပူရ” မန္တလေးအခေါ် “တောင်မြို့” က အဖေတို့အိမ်ကို အလည်သွားကြတာ။ အများအားဖြင့် ညမအိပ်ဘဲ နေ့ချင်းပြန်ကြတာပါ။

တောင်မြို့အိမ်က အမေ့ဘက်က အဘိုးအဘွားတွေရဲ့အိမ်ပါ။

ကျွန်တော်ကလည်း တောင်မြို့အိမ်ကို သိပ်တော့မခင်တွယ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က အဘွားရဲ့သားဆိုတော့ အဲဒီအိမ်ကို ကျွန်တော်က မသက်ဆိုင်သလို ခံစားရလို့ပါ။ ကျွန်တော်တို့က ဝင်းထိပ်မှာနေကြတဲ့အချိန် အဘွားက ဝင်းထဲကအိမ်ကို သိပ်ပြီး အဝင်အထွက်မလုပ်ပါဘူး။ အန်တီမာလာကတော့ မကြာမကြာ အိမ်ကိုလာပါတယ်။ အဘွားနဲ့ အန်တီလေးက အဲဒီကတည်းက သိပ်အစေးမကပ်ကြသလို အန်တီစန်းကိုလည်း အဘွားက သိပ်ဟက်ဟက် ပက်ပက် မရှိပါဘူး။

အဘိုးဆုံးပြီး မကြာခင်မှာပဲ ကိုအုန်းက အိမ်ထောင်ပြုသွားပါတယ်။ အဘိုးဆုံးသွားတော့ အိမ်မှာ ဝင်ငွေမရှိဖြစ်သွားပေမဲ့ ကိုအုန်းနဲ့ ကိုသန်းခိုင်တို့က ထောက်ပံ့လို့ထားပါတယ်။

တစ်ယောက်တည်းဖြစ်သွားတဲ့အဘွားက ကိုအုန်းတို့ကို သူနဲ့အတူ လာနေဖို့ခေါ်ပေမဲ့ သူတို့လင်မယားပဲ သီးသန့်နေချင်ပါတယ်ဆိုပြီး အဘွားနဲ့ လာမနေပါဘူး။ အဘိုးရဲ့ ပွဲရုံကိုဆက်လုပ်ဖို့ ကိုအုန်းကိုပြောပေမဲ့ သူ အဲဒီလို အလုပ်တွေ မလုပ်ချင်ဘူးလို့ပြောပါတယ်။ ကိုအုန်းက အလယ်တန်း ပြကျောင်းဆရာတစ်ယောက်ပါ။ ကိုအုန်းမလုပ်ဘူးဆိုတော့ အဘွားက အဘိုးနဲ့စပ်တူလုပ်တဲ့ ဦးလေးသောင်းတို့နဲ့ညှိနှိုင်းပြီး ပွဲရုံလုပ်ငန်းကို ရှယ်ယာ ပြန်ခွဲလိုက်ကြပါတယ်။ ဘယ်လိုခွဲပြီး ဘယ်လောက်ရတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လည်းမသိပါဘူး။ ရလာတဲ့ပိုက်ဆံတွေကို ဘဏ်ထဲမှာထားတယ်လို့ ပဲ သိထားပါတယ်။ အိမ်ကြီးတစ်လုံးထဲမှာ အဘွားနဲ့ကျွန်တော်ပဲ ကျန်ခဲ့ပေမဲ့လည်း အဘွားက အဖေတို့ကို ဘာကြောင့်အတူလာနေဖို့ မခေါ်လဲဆိုတာ ကိုတော့ ကျွန်တော်လည်းမသိပါဘူး။

နောက်တော့ အဘွားက အိမ်ရှောင်းပြီး သူ့မွေးစားသားဖြစ်တဲ့ ဗိုလ်ကြီးသန်းခိုင်တို့နဲ့အတူသွားနေမယ်လို့ စီစဉ်လိုက်တဲ့အခါမှာ ကျွန်တော် ကို အဘွားက ကိုအုန်းတို့နဲ့ပဲ ထည့်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ပြောရရင် အဲဒီအချိန်

အထိ အဘွားကို အမေလိုထင်နေတုန်းပါပဲ။ ကျွန်တော်က ကိုအုန်းဆရာလုပ်နေတဲ့ကျောင်းမှာ စာသင်နေရတော့ ကျောင်းသွားဖို့အဆင်ပြေတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ပါ။ ပြောရရင် ကျွန်တော်ကလည်း တောင်မြို့မှာ မနေချင်ပါဘူး။ မန္တလေးမှာနေတာက တစ်ပတ်တစ်ခါ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရတယ်လေ။

အိမ်ရောင်းပြီးတဲ့အခါ အဘွားက မြန်မာပြည်အနှံ့ဘုရားဖူးသွားတဲ့ အပြင် မုံရွာမှာရှိတဲ့ အမျိုးတွေဆီမှာလည်း သွားနေလိုက်သေးတယ်။

မင်းဘူးဘက်မှာ တာဝန်ကျနေတဲ့ ကိုသန်းခိုင်တို့နဲ့လည်း အတော်ကြာကြာ နေပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်နှစ်ကျော်ကျော်လောက်အကြာမှာတော့ အဘွားက ကိုအုန်းတို့ဆီကိုရောက်လာပြီး သူ ဒီမှာနေတော့မယ်လို့ ဆိုလာပါတယ်။ ကိုအုန်းဆီမှာလည်း သိပ်ကြာကြာမနေပါဘူး။ ပြောရရင် ကျွန်တော့်အဘွားက နေရာတကာမှာ သူပဲ အုပ်ချုပ်စီမံချင်တော့ တော်ရုံလူနဲ့တည့်ဖို့ မလွယ်ပါဘူး။ ကိုအုန်းမိန်းမကလည်း ကျောင်းဆရာမဆိုတော့ သူများဆရာလုပ်တာ ခံချင်မယ်မထင်ပါဘူး။ ဒီတော့ ကိုအုန်းအိမ်မှာ အဘွားနေလို့ အဆင်မပြေနိုင်ပါဘူး။

အဘွားက ဇီဇာကြောင်လွန်းတဲ့စရိုက်ရှိတော့ ဘယ်သူနဲ့မှ ကြာရှည်နေလို့ မရနိုင်ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဝင်းထဲက အိမ်မှာသွားနေတော့မယ်လို့ ဖြစ်သွားပြန်ပါတယ်။ ဝင်းထဲက အိမ်ကိုပြောင်းနေတဲ့အခါမှာတော့ အဘွားက ကျွန်တော့်ကို သူနဲ့အတူ ပြန်ခေါ်သွားပါတယ်။

အမွေဆိုင်အိမ်ဆိုတော့ လာမနေနဲ့လို့လည်းပြောလို့ မရပြန်ပါဘူး။ အန်တီစန်းနဲ့အန်တီမာလာက သိပ်မသိသာပေမဲ့ အန်တီလေးရဲ့ အမူအယာအပြော အဆိုတွေကတော့ မနေစေချင်မှန်း သိသာလွန်းလှပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ အန်တီလေးစကားပြောတာတွေက ထွေငေါ့ပြီး ပြောတတ်သလို အခေါ် အပြောတွေမှာလည်း နည်းနည်းလေးတော့ မခန့်လေးစားလုပ်တဲ့ အမူအရာ တွေကိုလည်း တွေ့ရတာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ အဘွားကတော့ “အဖေတို့ အမေတို့ ချန်ထားခဲ့တဲ့အိမ်၊ ဘယ်သူကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် ငါနေချင်နေမယ် မနေချင်မနေဘူး” ဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ခပ်တင်းတင်းပဲပြောပါတယ်။

ကျွန်တော့်အဘွားက သူတို့အမျိုးတွေထဲမှာ အကြီးဆုံးဖြစ်သလို ပိုက်ဆံလည်း နည်းနည်းပါးပါးရှိတယ်ဆိုတော့ နေတာထိုင်တာ ပြောတာဆိုတာတွေက ခပ်ချေချေပါပဲ။

အဲဒီအချိန် ကျွန်တော်က ငယ်သေးတော့ ဘာကြောင့် အဘွားကို သဘောမကျကြသလဲဆိုတာကို ရေရေရာရာ မသိခဲ့ပါဘူး။ အဘွားနဲ့အန်တီ လေးရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ကျွန်တော် ဆယ်တန်းရောက်တဲ့အချိန်မှာ သိလိုက်ရ ပါတယ်။ ကျွန်တော် ကိုးတန်းအောင်လို့ ဆယ်တန်းတက်ရမယ့် နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ တစ်အိမ်လုံး ဘုရားဖူးသွားကြပါတယ်။ ရန်ကုန်- ကျိုက်ထီးရိုးကနေ အဆင်ပြေရင် ချောင်းသာအထိ သွားကြမယ်ဆိုပြီး အစီအစဉ်ဆွဲထားကြတာပါ။

ကျွန်တော်တို့အိမ်က မိသားစုနဲ့ အခြားရပ်ကွက်မှာနေကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဆွေမျိုးတွေရော အရပ်ထဲကမိတ်ဆွေတွေပါ တစ်စုတစ်ဝေး ကြီးပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ ဆယ်တန်းအတွက် ကျူရှင်ကြိုတက်ရမယ်ဆိုပြီး လိုက်ခွင့်မရပါဘူး။ အိမ်မှာတစ်ယောက်တည်း ကျန်နေခဲ့တဲ့အခါ ဖတ်စရာ စာအုပ်ရှာရင်း အပေါ်ထပ်မှာရှိတဲ့ သေတ္တာကြီးတစ်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်မိပါတယ်။ အဲဒီသေတ္တာထဲမှာ စာအုပ်တော့မတွေ့ပါဘူး။ ဆောင်းတွင်းမှာမှ သုံးဖြစ်တဲ့ ဘာဘူစောင်တွေကို ပရုတ်လုံးတွေနဲ့ အတူထည့်ထားတာပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ စောင်ခေါက်တွေကြားထဲမှာ လွယ်အိတ်လေးတစ်အိတ်နဲ့အတူ ထည့်ထားတဲ့ စာတွေကိုမြင်လိုက်ရတော့ စိတ်ဝင်စားလို့သွားပါတယ်။

စာတွေကတော့ ကိုသန်းခိုင်နဲ့ အန်တီလေး အပြန်အလှန်ပေး ထားကြတဲ့စာတွေပါ။ အဲဒီစာတွေနဲ့အတူ ဗလာစာအုပ်လေးတစ်အုပ်လည်း ပါပါတယ်။ အဲဒီစာတွေရယ်၊ စာအုပ်ရယ် ဖွင့်ဖတ်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ အဘွားနဲ့ အန်တီလေး ဘာကြောင့် မတည့်တာလဲဆိုတဲ့ အရှက်သည်းသည်း အဖြေကို ကျွန်တော်သိလိုက်ရတဲ့အပြင် ကိုသန်းခိုင်က အဘွားရဲ့မွေးစားသား ဆိုတာရယ် ကျွန်တော်ကလည်း အဘွားရဲ့ သားမဟုတ် ကိုဘုန်းနဲ့ မနွယ်နွယ် တို့ရဲ့သားဆိုတာ သိလာခဲ့တာပါ။ အဘွားရဲ့သားမဟုတ်ဘူးဆိုတာက သူများ တွေ ဟိုပြောဒီပြောနဲ့ အရင်ကတည်းက နည်းနည်းလေးတော့ စိတ်ထဲမှာသိ နေပါတယ်။ အဘွားမကြိုက်မှန်းသိလို့လည်း ပေါ်တင်မပြောရဲကြတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ အဘွားရဲ့သားမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဟုတ်နေတောင်မှ မသိစိတ် ကတော့ အဖြစ်မှန်ကို လက်မခံချင်ပါဘူး။ အခုမှ ဇာတ်ရည်လည်ပြီး အစ်ကို လို့ထင်ထားသူက အဖေဖြစ်နေ၊ တူထင်ထားခဲ့တဲ့သူက ညီအစ်ကိုအရင်းတွေ ဖြစ်နေပြီး အဒေါ်လို့ထင်ထားခဲ့မိသူက အဘွားလေးတွေဆိုတာကို ခွဲခွဲခြား ခြား သိလာခဲ့မိတာ။ အဲဒီတော့ လက်မခံချင်ပေမဲ့လည်း အမှန်တရားစစ်

စစ်ကြီးကို လက်ခံရတော့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့လည်း ဘာတွေဘယ်လိုပဲ ဆွေမျိုး တော်တော် နှုတ်ကျိုးနေတဲ့ အခေါ်အဝေါ်တွေကတော့ ပြောင်းလို့ရမယ် မထင်မိသလို ပြောင်းဖို့လည်း စိတ်ကူးမရှိပါဘူး။

အဘွားမှာ သားကြီးကိုဘုန်းနဲ့ သားငယ်ကိုအုန်း သားအရင်းနှစ်ယောက်ပဲရှိလျက်သားနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုဘာလို့ မွေးစားလဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လည်းမသိပါဘူး။ အဘွားတို့မှာ ကိုသန်းခိုင်ဆိုတဲ့မွေးစားသား တစ်ယောက်လည်းရှိပါတယ်။ သူကတော့ ကြီးမှကျောင်းထားပေးရင်း မွေးစားသားဖြစ်လာခဲ့သူပေါ့။

ကိုသန်းခိုင်က မန္တလေးမြို့တစ်ဖက်ကမ်းက ခိုတောင်ရွာဘက်က ပါ။ သူ့အဖေက အဘိုးရဲ့ပွဲရုံမှာ အလုပ်လုပ်ပါတယ်။ ကိုသန်းခိုင်က ငယ်ငယ်ကတည်းက စာတော်ပါတယ်။ ကိုသန်းခိုင် ခုနစ်တန်းအောင်ပြီး ရှစ်တန်းတက်မယ့်အချိန်မှာ သူတို့မိဘကဆင်းရဲလို့ ကျောင်းဆက်မထားတော့ဘူး ဆိုပြီး အဘိုးဆီမှာ သူ့သားကို အလုပ်ပေးဖို့လာပြောတဲ့အချိန် အဘိုးက “အလုပ်တော့မပေးနိုင်ဘူး မင်းတို့ကျေနပ်တယ်ဆိုရင် ဒီကလေးကို ငါမွေးစားမယ်၊ ကျောင်းလည်းဆက်ထားပေးမယ်” လို့ ပြောတော့ မိဘကလည်း သဘောတူတာနဲ့ အိမ်မှာပဲနေခိုင်းပြီး ကျောင်းဆက်ထားပေးပါတယ်။

ကိုသန်းခိုင်ကို အမှတ် (၁) အမျိုးသားအထက်တန်းကျောင်းမှာ ထားပေးပါတယ်။ အန်တီမာလာနဲ့ အန်တီလေးက အမှတ် (၄) အမျိုးသမီးအထက်တန်းကျောင်းမှာနေပါတယ်။

အန်တီလေးနေတဲ့ကျောင်းနဲ့ ကိုသန်းခိုင်နေတဲ့ကျောင်းက ၂၄ လမ်းမှာရှိပြီး တစ်လမ်းပဲခြားပါတယ်။ မန္တလေးမြို့မှာ အမှတ် (၁) အထကနဲ့ အမှတ် (၄) အထကတို့က ကျောင်းမောင်နှမပါ။

အဘိုးက နံနက်ပိုင်း သူ ပွဲရုံကိုသွားတဲ့အခါ ကျောင်းတက်မယ့် သုံးယောက်စလုံးကို သူ့ကားနဲ့တင်ခေါ်သွားပြီး အပြန်မှာ ဝင်ကြိုပြီး အိမ်ကို အတူပြန်ကြပါတယ်။

ကိုသန်းခိုင်နဲ့အန်တီလေးက သက်တူရွယ်တူအတန်းတူပါ။ ညတိုင်း ညတိုင်း အန်တီမာလာတို့ ညီအစ်မက အိမ်မှာလာပြီး ကိုသန်းခိုင်နဲ့ စာအတူ ကျက်ကြပါတယ်။

အန်တီမာလာက ဆယ်တန်းကို ဘီနဲ့တစ်ခါအောင်ပြီး နောက်တစ်နှစ်မှာ စာမေးပွဲပြီးဆက်ပြီးကျတော့ ကျောင်းမနေတော့ဘဲ အိမ်နားကစက်

အရှက်သည်းသည်း

ချုပ်ဆိုင်မှာ ဇာထိုးပန်းထိုးနဲ့ စက်ချုပ်သင်နေပါတော့တယ်။ အန်တီလေးနဲ့ သန်းခိုင်တို့နှစ်ယောက်ပဲ အထက်တန်းကျောင်းသားအဖြစ်ကျန်ခဲ့တော့ အတန်းတူရွယ်တူတွေဆိုတော့ သူတို့နှစ်ယောက်က ဟိုသွားဒီသွား တတွဲတွဲ ပါပဲ။

အမျိုးတွေလို မောင်နှမတွေလိုဖြစ်နေတော့ သူတို့ အဲဒီလို သွားကြ လာကြတာကို အိမ်က တားမြစ်တာ ဘာညာမရှိဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက် ဆယ်တန်းအောင်တော့လည်း အတူတူအောင်ကြပါတယ်။ မန္တလေး တက္ကသိုလ်တက်ကြတဲ့အချိန်မှာ အန်တီလေးက သင်္ချာအဓိက ကိုသန်းခိုင်က ရူပဗေဒအဓိကနဲ့ ကျောင်းတက်ခွင့်ကြပါတယ်။ သူတို့ တက္ကသိုလ်တက်နေ ရင်းကနေပြီး ပထမနှစ် နှစ်ပတ်လောက်အရောက် မှာတော့ ကိုသန်းခိုင်က ဗိုလ်သင်တန်းလျှောက်တာ ရသွားတဲ့အတွက် မေမြို့စစ်တက္ကသိုလ်ကိုရောက် သွားပါတယ်။

ကိုသန်းခိုင်က ကျောင်းကခွင့်ရလို့ ပြန်လာတဲ့အချိန်မှာတောင်မှ ခိုတောင်ရွာက သူ့မိဘအိမ်ကိုခဏပဲပြန်ပြီး အဘိုးတို့၊ အဘွားတို့ အိမ်မှာပဲ ခွင့်ရက်ပြည့်တဲ့အထိနေပြီး အဘိုးရဲ့ ပွဲရုံလုပ်ငန်းတွေကို ကူလုပ်ပေးပါတယ်။

အဘွားနဲ့အန်တီလေးတို့ရဲ့ ဇာတ်လမ်းကတော့ ကိုသန်းခိုင်ဗိုလ်ဖြစ် ပြီး အတော်လေးကြာမှ အိမ်ကသိကြတာပါ။ အဲဒီအချိန်က အန်တီလေးက ကျောင်းပြီးလို့ ရပ်ကွက်သမဝါယမဆိုင်မှာ စာရေး ဝင်လုပ်ပါပြီ။ အန်တီလေး နဲ့ ကိုသန်းခိုင်တို့ သမီးရည်းစားဖြစ်တာ ဘယ်သူမှမသိကြပါဘူး။

သူတို့ကလည်း အနေအထိုင်သိုသိပ်ပါတယ်။

လက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတဲ့အချိန်ကျမှ အားလုံးသိကြတာပါ။

“မလေးကို ကျွန်တော် လက်ထပ်မလို့ တပ်ရုံးကိုစာတင်ထားပြီးပြီ” ဆိုပြီး အဘွားကိုလာပြောတဲ့အခါ “မင်းကို ငါက ဒီထက်မြင့်တဲ့ဘဝရောက် မယ်လို့မှန်းထားတာ မလေးနဲ့ကတော့ လုံးဝ သဘောမတူနိုင်ဘူး” လို့ ဒေါကြီးမောကြီးနဲ့ပြောပါသတဲ့။

“ပွဲစားကြီးဦးတင်ဖေသမီးအကြီးမနဲ့ ငါကစပ်ထားတာ” လို့ ပြောပါ သတဲ့။

အဲဒီစကားကို ကြားရတဲ့အခါ အန်တီလေးက အဘွားအိမ်ကိုလာပြီး “မမရေ ကျွန်တော်က ညီမအရင်းစစ်စစ်ကြီးပါ။ ညီမအရင်းနဲ့ မွေးစားသား အဆင့်အတန်းမတူလို့ မပေးစားနိုင်ဘူးဆိုတာကတော့ မမအရမ်းကို သူစိမ်း

ဆန်သွားပြီ” လို့ ပြောပြီးသိပါသတဲ့။

အဘွားက သဘောမတူဘူးလို့ဆိုတော့ ကိုသန်းခိုင်ကလည်း ရှေ့ဆက်မတိုးရဲဘူးဖြစ်သွားပါသတဲ့။

ဒီကိစ္စဖြစ်ပြီးလို့ မကြာခင်မှာပဲ ကိုသန်းခိုင်က ရှေ့တန်းကိုထွက် သွားတာ နှစ်ချိပြီးကြာတော့ မန္တလေးကို လုံးဝ ပြန်မလာနိုင်ပါဘူးတဲ့။

ကိုသန်းခိုင်ဘက်က အဆက်အသွယ်ဖြတ်သလိုဖြစ်သွားတော့ အန်တီလေးက စိတ်နာပြီး အဆက်အသွယ် မလုပ်တော့ပါဘူး။

ပြောရရင် သမီးရည်းစားအဆင့်ကတောင် ပြတ်စဲသွားတဲ့သဘော ဖြစ်ပါတယ်။

ဒီကိစ္စကြောင့်ပဲ အဘွားနဲ့အန်တီလေးကြားမှာ တင်းတင်းမာမာနဲ့ မခေါ်နိုင်မပြောနိုင် ဖြစ်ကုန်တဲ့အပြင် ညီမအရင်းနဲ့ မွေးစားသားကြိုက်တာကို သဘောမတူရကောင်းလားဆိုပြီး အန်တီစန်း၊ အန်တီမာလာအပါအဝင် ဆွေးမျိုးသားချင်းတွေနဲ့အဘွား ခပ်တန်းတန်းဖြစ်သွားကြပါတယ်။

နောက်တော့ ကိုသန်းခိုင်လည်း သူ တာဝန်ကျတဲ့တပ်က တပ်ရင်း မျူးရဲ့သမီးနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်သွားပါတယ်။

ကိုသန်းခိုင်ကတော့ အဘွားဆီကို မန္တလေးကို တပ်ကိစ္စနဲ့ရောက် တိုင်း ဝင်ပြီးကန်တော့လေ့ရှိပါတယ်။ အဘွားက ဝင်းထဲအိမ်ကိုပြောင်းသွားတဲ့ အခါမှာတော့ အိမ်ကိုမလာပါဘူး။

ကားကို ကျုံးနံဘေးမှာပဲရပ်ထားပြီး ရဲဘော်တစ်ယောက်က အဘွား ကိုလာခေါ်ပါတယ်။ အဘွားနဲ့ ကိုသန်းခိုင်က ကျုံးနံဘေးမှာပဲ ထိုင်စကား ပြော၊ ပေးစရာရှိတာပေးပြီး ပြန်သွားပါတယ်။ အရင်ဒီအကြောင်းတွေ မသိခင် ကတော့ ကိုသန်းခိုင်ကို စိတ်ထဲသိပ်ဘဝင်မကျပါဘူး။ အမေကို လာကန် တော့တာ ဘာလို့အိမ်ထိမလာဘဲ ကျုံးနံဘေးမှာ ခေါ်တွေ့ရသလဲပေါ့။

အန်တီလေးရဲ့ ဒိုင်ယာရီကိုဖတ်ပြီးမှ ကျွန်တော် ဇာတ်ရည်လည် သွားပါတော့တယ်။ အန်တီလေးရဲ့ ဒိုင်ယာရီထဲမှာ အဘွားကို ညီအစ်မ အရင်းမှဟုတ်ပါလေစလို့ နာနာကြည်းကြည်း ရင်ဖွင့်လို့ထားပါတယ်။

နောက်ပြီး အဲဒီအထဲမှာ အန်တီစန်းတို့အကြောင်းလည်း ပါလာပါ တယ်။ အန်တီစန်းက အပျိုဘဝကတည်းက ဈေးချိုထဲက ပိုးထည်ဆိုင်မှာ အလုပ်လုပ်ပါတယ်။ အန်တီစန်းယောက်ျား ဦးထွေးမောင်က စာပုံနှိပ်စက်တစ် ခုမှာ အလုပ်လုပ်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ အရက်အလွန်အကျွံသောက်တော့ အသည်း

အရှက်သည်သည်း

ခြောက်သွားပါတယ်။

အန်တီစန်းတို့ရှာသမျှ စုဆောင်းထားသမျှတွေက သူ့ယောက်ျားရဲ့ ဆေးဖိုးတွေ ဖြစ်ကုန်ပါတယ်။ ဆေးရုံတက်ဖို့၊ ဆေးဝယ်ဖို့၊ မလောက်တဲ့အခါ အဘွားဆီကနေ ပိုက်ဆံချေးပါတယ်။

အဘွားကလည်း မငြိုမငြင်နဲ့ ထုတ်ပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးထွေးမောင် ဆုံးသွားပြီးတဲ့အခါ အဘွားဆီက ယူထားတဲ့ငွေတွေကို အန်တီစန်းတို့က ပြန်မပေးဘဲ ခပ်တည်တည်နေပါသတဲ့။ အဘွားက အန်တီစန်းတို့ကိုချေးထားတဲ့ငွေတွေကို တောင်းတဲ့အခါမှာတော့ “မမတို့က သောင်သာပါတယ်။

အခုတော့ ကျွန်မမှာပေးစရာမရှိဘူး။ အဖြစ်အပျက်အားလုံးလည်း သိနေတာပဲ။ မမစိုက်ထားတဲ့ပိုက်ဆံတွေကို အိမ်ရောင်းပြီးတဲ့အခါကျမှ နုတ်ယူပါ” လို့ ပြောတဲ့အခါ အဘွားက အတော်လေးမကျေမနပ်ဖြစ်သွားပြီး “မိစန်း နင်လည်းမုဆိုးမ ငါလည်း မုဆိုးမ။ အတူတူချင်းကို လူပါးတော့ လာမဝနဲ့” လို့ ပြောလိုက်ပါသတဲ့။

ဒီလိုပြောတာကို အန်တီစန်းက အခြားသူတွေကို ပြန်ပြောပြတော့ အဘွားကို အမျိုးတွေက စိတ်ဆိုးကြပါတယ်။ “ညီအစ်မအရင်းဆိုတော့ မရှိရင်တောင် ကိုယ်ကပေးရအုံးမှာ ဘာညာဘာညာ” ပြောပြီး အန်တီစန်းဘက်ကနေ နာကြပြန်ပါတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကိုလည်း အန်တီလေးက ခိုင်ယာရီထဲမှာ ထည့်ရေးထားပြီး “စပ်လို့သာ အစ်မလို့ခေါ်နေရပေမဲ့ သွေးချင်းမတော်တဲ့အစ်မပါ” လို့ စိတ်နာနာနဲ့ရေးထားပါတယ်။ မှတ်စုစာအုပ်အဟောင်းလေးကို ဖတ်မိမှပဲ အဘွားနဲ့အန်တီစန်းတို့၊ အန်တီလေးတို့ရဲ့ ကျောင်းတော်က ရန်စကို ကျွန်တော်လည်း သိသွားရပါတော့တယ်။

အခုမှပဲ အဘွားနဲ့ကျန်တဲ့ညီအစ်မတစ်တွေ၊ ဆွေမျိုးတွေ မတည့်ကြရတဲ့အကြောင်းရင်းကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိသွားပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း အမျိုးတွေက အဘွားကို ခပ်တန်းတန်းပဲ ဆက်ဆံကြပြီး အကောင်းပြောသံလည်း မကြားရပါဘူး။

အန်တီလေးနဲ့ ကိုသန်းခိုင်တို့ကိစ္စက ကျွန်တော်တို့ဆွေမျိုးအသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ အင်မတန်မှ ကြီးမားတဲ့ အကွဲအပြားဆိုတာကို အခုမှပဲ ကျွန်တော် တိတိကျကျ သိလိုက်ရပါတယ်။

အန်တီမာလာနဲ့ အဘွားကတော့ ထိပ်တိုက်တွေ့ခဲ့ဖူးတော့ ပြဿနာကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဖြစ်ခဲ့တာမရှိပေမဲ့ အဘွားက အစ်မအကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး

ကိုယ့်ထက်အငယ်တွေကို ဖိနှိပ်လွန်းတယ်လို့ ထင်တဲ့အတွက် အဘွားကို သူ မချစ်ပါဘူး။

အဘွားကို တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တယ်လို့ အန်တီမာလာက သတ်မှတ်တဲ့အတွက် ဘာလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ကျန်တဲ့သူတွေဘက်က အန်တီမာလာက ရပ်တည်တာပါ။

အဲဒီလို ဇာတ်လမ်းတွေ ရှိခဲ့တာကြောင့်လည်း အဘွားတစ်ခုခုပြောရင် ကိုယ့်အမျိုးကို ကိုယ်မချစ်တဲ့ သူတစ်ယောက်လို့ သတ်မှတ်ထားကြတယ်လို့လည်း ခံစားရမိတော့တာပေါ့။

စာရေးသူ ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

အမည်ရင်းမှာ ဦးမြင့်သိန်းဖြစ်ပြီး အဘ ဦးအောင်သိန်း၊ အမိ ဒေါ်တင်ရီတို့မှ ၁၉၅၈ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ (၃) ရက်နေ့တွင် မန္တလေးမြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ မူလတန်းကို ဦးတင်ဦး (မူလတန်းကျောင်းနှင့် အမှတ်(၁၀) အ.ထ.က (ယခင် ဒိုင်အိုစီဇင်သံတဲ့ ကျောင်း)တို့တွင် တစ်နှစ်တစ်ကျောင်း နှုန်းဖြင့် ပညာသင်ယူခဲ့သည်။ အလယ်တန်းပညာကို အမှတ်၁၇ အထက်တန်းကျောင်းနှင့် အမှတ် (၉) အထက်တန်းကျောင်း(ယခင် စိန်ပီတာ သာသာနာပြုကျောင်း)တို့တွင် ပညာသင်ကြားခဲ့သည်။ မြန်မာပြည်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ်ဖွင့်လှစ်သော တက္ကသိုလ်စာပေးစာယူသင်တန်းကို ဂုဏ်ယူ ဝင်ကြားစွာဖြင့် မန္တလေးတက္ကသိုလ်တွင် အနီးကပ်သင်တန်း တစ်လကို (၄)နှစ်တိတိ တက်ရောက်ခဲ့ပြီး B.Sc Physic (စာပေးစာယူ)ဘွဲ့ကို ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်မှ ရရှိခဲ့သည်။

၁၉၇၇ ခုနှစ်မှ ၁၉၈၁ ခုနှစ်ထိ မန္တလေးမြို့ရှိ မီးခြစ်စက်ရုံတွင် အောက်တန်းစာရေး ရာထူးဖြင့် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ၁၉၈၁ ခုနှစ်တွင် မီးခြစ်စက်ရုံမှအလုပ်ထွက်ပြီးသကာလ တေးသံသွင်းလုပ်ငန်း၊ စတိုးဆိုင် စာရင်းကိုင်၊ မုန့်ဖိုမန်နေဂျာ၊ ပွဲရုံ၊ ကုန်ပစ္စည်း လက်ကားအရောင်းဝန်ထမ်း အလုပ်များကို အဆင့်ဆင့်ပြောင်းလဲ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ ယခုအခါတွင် ကုမ္ပဏီ အရောင်းဈေးသည်အဖြစ် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုရင်း စိတ်အဆာပြေ စာပေရေးသားခြင်း၊ တစ်ခါတစ်ရံ အပျော်တမ်း ဓါတ်ပုံရိုက်ခြင်းဖြင့် အသက်ရှင် ရပ်တည်နေဆဲဖြစ်ပါသည်။
